

Ordbror patesätt
och molskeptiga föreställningar.

Inledning.

För de i denna avdelningen upptagna ordstävar, kelenstämman och riksdagliga föreställningarna kunnat gäta-
ris i allmänhet icke påges uti uppgiften. De ha upptecknats
under perser och som ingår i de i dagligt tal. Och
kommer, de förklarar, där de upptecknats, att så vitt möjligt
puckelnas. Ordstäv bildas alltså i lugnare, och
samliga av de i denna samling förkommande hade
vara på rätt ungt datum.

Ordstäv (och ordstäv)

Den lake och den pere
har allhi out å heken. (Bakstärken)

• "Patta vär, sa Blom, ässä had' han mora,
(Östra Örnstjärn)

Ätte hure', sa i visken när, han släde,
(När och tillverks härader)

Di sa nära ögat, sa han som stod sig på
smalena.
(Östra Ny)

Di går det dit dä, sa han, som satt fast.
(Stara Kil)

Ja han står ett kort i ögat, sa Rache-Ber.
(Långsund)

Å Njälje mej, sa duren på lura.
(Långsund.)

Ja fäster skäsen, så' fram, när han akte på
våken

(Brunskog)

Så va en då, så' fram, när han tog på skäddare,

(Brunskog)

"Vi paron, så' svinskiten.

(Bäckhedebo)

Det kan hända den bästa; det kan hänt mig.

(Parvabady)

Det är ingen ordning, så' kalla, när de hade

ett namn på julkvällen.
(Östra Emkervitz.)

Väla mig den, så' belödnar om bysknappen,

Så ä säkert som amen i kyrkan.

(Varnum)

Di ptare di hämmar parandre,
di små di spämmar parandre.

(Södra Ny)

Så ä inte lätt, he häse ä päke.

(Södra Ny)

Har i öra, å litten på jöla,

må

en litten hämmar måe, hämmas en på händer sej.
(Här och allmoges parader)

Det går mig inte, så' gubben, när hund het en
i hälseset.

(Långserud)

Ungdom och piosam följs inte åt.

Den som ä kydd, han ä förmad.

Det har sej, så' präken om skrikningar
(Långserud)

Jägar
1.

Jägarstog på sjövat²
är pojke Vindspjäl³ här i stund⁴
annars kommer de hävskapt⁵ i på Dövsjäl⁶
ä har alle påre Roken⁷.

¹ Hustruden. ² Haren. ³ Drängen namn. ⁴ Hunden
namn. ⁵ Vargen. ⁶ Jägar.
(Fryksdalen)

2.
Lapp över lapp, lapp över lapp.
Lapp lapp men ingen sön.
(Kållundst)

(Fryksdalen)

3.
Vä ä dä som går ä går men aldri kommer de dösa.
(Västra)

Warum.

4.

Jä stog en mann på Summberg
ä skallede över hane.
(Hunden)

(Killeaga)

5.

Huke-huke satt på jaket
Huke-huke billa mer.
Hugen man i hela pärt lamm
Huke-huke lappa man.
(Läppet)

(Långsund - Killeaga)

6.

Jä står en mann jure på präst.
mä lammgar ä mä ladderskägg.
Vä heller man!
(Luppen)

(Killeaga, När och Örne händer)

Andra Alesatt.

När ja för mitt
 i väl då,
 i andra för sitt
 i mitt då,
 så är ja mjukt.

(Långsenad).

Du (han) är för liten i för lätt
 för hämnades häpp. (Östra Länken)

Jag hamner, när ni är som krost.
 (Västra Länken)

(Säger då man i bröden i ett hus där polket just
 sitter till bords.)

Hall på som du ha källa, så försöker du
 dej juke. (Västra Länken)
 (Säger till hem som varit länge uppe på
 natten)

Änman måste juke att quisen var
 bery, som man säng, när han är.
 (Östra Länken)

Skade juke "om" varit emellan, så hade
 många skäte från med saphusken.
 (Karlshadabacken)

Du skall juke långt i smalt, så då går i fälla,
 (Långsenad)

Frång dej juke emellan barcken och präst.
 (Östra Länken)

Bär nu ut mej. I sate mej juke på nise ställe.
 (Värnamo)

(Utropa för förvaring)

Den som är sjuk, man är sjuk.

Di andre? Så är sinner.

(Håll kaffet) - Den har inget skaff
 (Värnamo)

J Bergsjö där ä di på hobe,
 i Sullkrashtet söver di äm,
 i tjöänd gån di äpp lotteläre dagen
 på Fallet, där går det med kalam.
 i Bergsjätarys fänger bren feskem på neta
 i haggern på hote ä åter på.
 i Brundstary gån di på hobe,
 i "Gäsviken" gån det på reserv,
 i i Prasten skurer di ä kråker,
 på Klompas står på are.

(Varum)

Samlarna de i denna "pavy" nämnda gårdarna
 liappa omkring Bergsjön i Varum och Sullkrashts
 socknar. I Bergsjö, Sullkrashtet och tjöändlan ville
 man inte gärna bli nämnd om denna vers, men
 den brukade dock återas ofta nog.

Så va då äre, när kassa gick på kråken.
 (Varum)

Skam bar i alla öde hus.
 (Långserud)

När det regnar och skinner sol,
 då dansar alla gorda skåningar.
 (Långserud)

"Jag skall komma, om det också regnar skåningar
 med tälghästar i handen.
 (Långserud)

Nu går skam på hova land.
 (Långserud)

Det är jag, som råder och bestämmer
 och läker värmen leva.
 (Långserud)

Om påsken med pannet de präkar alla
 ankare, höras här i Varum socken med fjärrande
 vers:

Om Bull
 stån i skuld
 ä sket potta full

Rin drifhuden fjärrad skogges:
 må gull.

1737

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

1737

7 Marsa Värnens härens skuldans tigen på Bergslags
kansen. De påga upphärlig: bergslagsöven, bergslags-
öven:--.

Men genom heta poeten höger Marsa-Värnens järn-
väg. I den friskheten och marret har denna en mycket
stark skuggning och opdstagen har först för att arbeta sig
upp. Lohansket stiger:

"Jag har inte appt, jag har inte appt:--".

Så står det: Gj-g-g-g-g.

B. S. N.

1737

70

Vidskepliga föreställningar.

1. När man skall hönka potten måste man se till, att vädet är väl rengjort, hyr man får gräta lika många gånger som man får potten tillbakad till bollen.
(Östra Amneruds)

2. Man skall aldrig taska för blomskott, som man får, hyr då kivas de ju.
(Östra Amneruds)

3. Om någon äter sig på jänstevädet, så vänta de lika i jänst.
(Östra Amneruds)

4. När potten väntar sig, väntar man förmanande.
(Östra Amneruds)

5. Om potten äter gräs, så blir det säg.
(Värnamo)

6.

Om man dödar en spindel på sin det säg.
(Värnamo)

7.

Det är förbjudt att bala högrjutt när åskan går.
(Värnamo)

8.

Om man väntar, hur många väntar en person har, får man själv lika många och på samma ställe.
(Värnamo)

9.

Väntar kunna betas genom att skrykas med en hästeväl, som sedan nedgräver under en jordkast sten. När potten har putnat är väntarna betta.
(Silkebo, Näs och Kils häraden)

10.

Om en vift person brukar säga vänta nummer följder den någon, då han väntar vänta, så kommer numret att på mest att säga i det

livande hemmet.

(Värnamo)

11.

Om man pöter sig pith för ett vardshän,
här man juke gift på sju år.

12.

Att vinna är dekamman som att bolla på
djävulen.

(hängserud)

13.

Att ^{Värnamo} händerna som parandha, liksom man
man pöstrade, är dekamman som att pötra åt djävulen.
(hängserud)

14.

De ställen där ett mord skett, måste man öppna
något, då man gör förbi. Vanligen öppas kammaren
och för man skubben, också med kaskuddarna för
uppstår ett afferväl. Sådana kammars t. ex. i tårn-
stegen nära karkstad; i stängda handvaronen
mellan hängserud och sällend samt i karkstans-
stegen mellan sällend och linäl. De underhållas
ärend. Ett annat har juks allra sista kuden
kunnit nära karkens fjälschen karkstad i När kark.

Där säges en person ha ankanstitt geran
dykshandelen.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

15.

På en orörd i hängserud byggdes en ny
stupa. Innan den blev färdig, dog man en
ekoke springa på karkst. Detta ändras vara ett
satt amen. Gården ägare dog snart därefter, och
man aldrig pötra in i stupan.

16.

Om någon vill koka stävar, skall man först
ställa den, sedan stryka på den med en fläck-
sål, som skulit. Därefter skall man gåttkäng
till en grind och gräva ned fläckvålen under
den end grindstapeln. Då stäven ruktat, gå
värtnad fast.

(Meddelat av Händesvärnen Gustaf Andersson, Ny)

17.

Om huskatten själv döar kommer aliska
att följa.

(hövra Ny)

18.

Det betyder olycka om den person som man först möter, då man går ut, är en kvinna.

19.

Om ett jättelikt vär nås på sin sida om ett förnål, följer arämfä, om ej den ena av dem går tillräcka. Se fig.

(Karlsbad)

20a.

En fästman får ej gå sin fästman ett förnål med den nål juhi, ny nälen skär en pändel tillräcka.

(Karlsbad)

20b.

Om man skär enbart ett skarvt förnål, kommer det att skära pändel tillräcka.

21.

"Nålskär" (skär en i nästen) på man, om pändel skär sig mot en vägg, som sinnen skär sig mot. Det kallas väggskär med att skära väggarna skär en anläggning nästen.

Folkminnesarkiv.

Fraser Järnsson.

Om den dräng i sooken hade på julmorgonen släkt alla kusen i kyrkan, innan helset munnt kamma. Det var flera hundrahundra år man var förargad över att äger behövde tända den alla. Fraser Järnsson kom och behövde den playdige att geast slaga upp och släcka ett ljus. Drängens lille bror, men sinne kraft förmodade honom att göra som prästen, så att skall du till skräp på gå och och släcka lika många ljus, som du har släckt i dag, men du får endast släcka ett varje julmorgon.

Sedan dess slötkar i Järnsson kyrka skola utan synbar anledning varje julotta till dig.

(Meddelad av handskrivaren i Järnsson)

Järnsson

Fraser Järnsson verkade i Järnsson vid mitten av 1700-talet. Han har i historien gjort sig känd som "Den rike Rudbeckianen". Han har på den plats "Bryggel i Järnsson".

Prosten Gäransson.

(Samlings medanstående sägner äro kräftade ur upp-
tecknaren par. Se sid. 3).

I.

Prosten Gäransson var som till en karpare under
Gillverga prästgård. En gång var han med på nö-
verningen på prästgården. Han var då försed en liten pojke.
Prosten var också ute på gårderna och hade sin
lilla plåten med; han blev kräft och bjöd på gräta.
Då så' prosten till pojken: "Tag och vän den här lille
fästmon du". Pojken tog henne på halsen och flickan slog
hvarannas ben halven på halsen. Då satte han sig i
sinne att herne skulle han ha.

En tid efteråt blev han klyfjängd av frun på
Österstad, vad han skulle bli. "Jag skall bli präst i
Gillverga" svarade han. "Bli du präst i Gillverga, då
bli jag präst i Österstad", sade frun.

På hvarns plikade pojken var hvarann till skogen
för att skata. Men när han hade fått makadren, så
krasade han i väg de sex milen till Österstad i skälet.

Uti i Gillverga söder.

Så kom han in i gymnasiet. Så smärningen blev han också
präst i Gillverga, och blev gift med gamle prostens dotter, som
han hade beslutat.

På ett befall befallde han också frun på Österstad. Då sade
han: "Nu för jag präst i Gillverga, men har det gått för en
nåd."

II.

En gång hade prosten Gäransson varit ute i posten-
hus. Då han var på hemvägen till det ena kyrkbygdet
enphärligt från varann, så att drängen måste gå ut
och följa det. Till sist sade prosten, att den som juke
kunde låta huset vara öppet, skulle också själva på
hälla upp vadnen. Så befallde han drängen att hälla på
upp huset hela i varann. Det gick lika bra, och snart
var de hemma. Jan fick hälla upp mjölaren.

III.

På Pöjning kom det på prosten Gäranssons hustru
som som var mycket elak. En dag kom det ind till präst
att han skulle komma till Pöjning, där han skulle
med hennes hustru, så att de skulle prästade sig omkring
sharna hennes. När prosten kom dit befallde han som at
Uti i Gillverga söder.

skuta upp och ge sig därifrån. Jan frågade då, om han fick vara upp genom skartenen, "nää, du ska' allt på Jungfru Jogenas ett mindre hål", sa prästen, och på tof han en pyx och stack ett litet hål i en fönsterkarm.
"De dig nu väg", sa han till Jan.

Så blev det ett förfärligt gny och präsar, och när det slutade, sått det något, som liknade en stor svart hund, utanför fönstret.

IV.

Past. m. m. Under det hänsynen var präst i Gillberga, hemsäcker prästen för en pest. En gång, då prästen var ute på sina ärenden, mötte han en pojke, som var en rädd, och en flicka med en korrast. De kom på väg till Söndersborg, och gick just och skakade fram, huruvida de skulle begagna kyrkan eller kyrkan sjöen söder. Såsom ville begagna kyrkan, så att ingen skulle bli sjuk där.

Prästen förstod att de två var pesten, och därför bad han dem inte gå in i kyrkan, med två av sina egna händer.

Amex till Gillberga.

Jan s. h. Gillberga. Ett utbränd med en spandig staden. Det följdes en natt för smärning kring på sidan, och försäras

strän. Från den dagen upphörde prästen.

nu på Vämlands fornminnesförenings museum i Karlstad,

Brugget i Svandult.

Brugget i Svandult var blev till prästen Jöns-
sam. Han bodde i Svandult i Rila socken och han fick
en berättelse därifrån, att han var på staden.

En gång skulle han gå och hälsa på sin mor i Lilla
berga prästgård. Då gick han genom en höga, där prästen
hade en stor polskand kyr. Den här prästen såtande en
Brugget och ville ha honom på honom, men Brugget tog honom
i händerna i skottet och slog honom i bröstet. Så gick han fram
till prästgården. Prästen frågade honom, vilken väg han hade
kommit. "Jag kom den gamla genom högen." - "Men kom
inte hjuren åt dig." - "Ja, det kom allt en halv stundandes,
men den slog jag i bröstet", sa Brugget.

En annan gång skulle Brugget för över sjön till
Rila kyrka. Därifrån gick han in i en stuga och stod på
håns en präst (aka). "Ja, det skal du på", sa prästen, men den upp
prästen väl, när du kommer tillbaka." ja, det hade

man.

När han så'n kom tillräcka, drog han och drog
skan med sig ända till vedboden vid gården, och där
puste han upp den mot pyggen. Se'n gick han in
och hackade på hvet.

En gång var Brungel i Åndal på marknad.
Då var han ju'nne hos en handlare och köpte på sil
i årt och me'ring⁷ att köpa. Men han köpte att den
var väl på dyrt. Då köpte handlar'n skäpa med Brungel
och så' att han skulle köpa som man, så skulle
han få allting för ingenting. Utan att säga ett ord
dog Brungel mannen under armen och gick. Handlar'n
köpmade, men skickade en dräng efter för att se hur långt
han verkligen hade kört den fulla mannen. En gång satte
Brungel ner den men det var bara för att slå en framsvara
använd den och på ta den på pyggen.

Drängen följde efter Brungel, ända till Harsel i Träsk
socken, dit det för mer än en mil. Där väntade Brungel -
hvarande med allman på pyggen - åta vän ut -
efter vägsanten. Då blev drängen född och gick hem.

Vid kyröcken var i Gillberga, hänger en skän,
som väl säger minst hundrade hlot. Det synes märken
efter en juships på den, men den är styckad nu.

Folk väntar, att där skall stå "Gud har vänt det till godt!"

Det är en allmän bro i trakten, att Brungel har hunst
den stuan ända från Skörs, som hänger ungefär en
pändingsväg därifrån.

Rök.

I Silleruds socken hänger ett ställe som heter Rök.
Det berättas, att efter plöjeboden var all beplöjning
så snart som utöfd i de trakterna. I Sava socken blev
det endast en man kvar. Han gick ut för att söka sig
sällskap. Varken i Sillerud eller Sönderud saff han en
levande människa, men då han gick i flera platser
sann han till Sillerud och där fick han en gång se en
rök skiga upp över skogen. Då förstod han att där
hans folk, och gick dit. Där fann han en kvinna, som
var den enda överlevande i den socknen. De gifte sig
och från dem härstammade det många folk i de trakterna,
sedan den heta lyp Rök.

Skopara.

För många år sedan var det en gumma i Skäll, som

dumskenade i Jämskärmet så han skulle gå till kyrkan på julatten. Den var svag, det var inte man, men både han och andra såg ett svart punktmer, som gick för över sig och heme var igen påmärkt. Men gumman från Jämskär, han blev där.

Den som gick först kunde inte vara någon annan än "Boogår".

✓ By i Jämskär, pothens skogsmark.
✓ Skogstjärn nära samma by.

Tuphquarna

(Meddelat av Herman Ågerer Anders Andersson, Vamm, Se. 181)

De stora skogen, som ligger på gränsen mellan Vamm och Jämskär, sockna ligger på en väldig Tuphquarna. Nu ett ingen när de var, men det var väl någon stans i närheten av Jämskär, som de låg. De var mycket tjocka. Men på Jämskär en gång, och de främmande härarna kom över den här träden också. Då tog folk i byn alla sina påskdamer och hade när dem i Jämskär som de se i kyrkan igen. Sedan, när folk kom till kyrkan igen, så hade de glömt var quarna låg. Det är nog många, som har betat efter dem, men så fort en kommer till de där träden blir en på Jämskär. För en att det är sedan när det en dräng i Bergsjö som hade betat dem, men när han kom hem, så kunde han inte hitta, och när han och några till sen skulle gå till kyrkan och säga dem, så blev de så förvirrade i skogen, så att de blev på ett obetydligt sätt när en gång.

- 1 Tuphquarna nämns för Jämskär under namnet Skille quarna. En liknande sägen utspelar också på Vamm.
- 2 Den massen i nämnda skog betat.

Den vilda jågsten

(Meddelat av nämndens man Gustaf Andersson, Ny. Se. 3.)

När min far var ung, så var han en gång med en äldre karl juke på skogshugga. Då fick de hända händelser, som drev på orolighet. Fars kompani slutade på grund att hugga och pade till far. "Om du väntar här, så skall du få se på något riktigt." Om ~~och~~ slutade han det en stund. Huggande och springande på skogen, som gick förbi, där de var. Han såg ut som en kvinna, men han hade ett bra långt rött hår, så de förstod, att det var "skogspåa". Han hade väldigt långa bröst, och den hade han bundit fast över nacken med en grön släja. När man fick se far och hans kompani, så skrekade han, och bad att de skulle hjälpa honom mot den som påfångade henne. De svarade juke, men han slammade ändå. När drevet kom närmare, så såg far kompani till henne, att det var så gott som drevet i någ, för de kunde i alla fall juke hjälpa henne. Så gick han borta springa igen. Skar efter kom den vilda jågsten förbi, men man hjälptes juke se dem. Han var stor själ och red på en stor häst, och på huvudet hade han en svart slabbhatt. Enkling honom hjälpte en hel hop händelser.

Drake!

(Samme berättare som till föreg.)

Vid vägen mellan Rönneby och Juldammen i södra Ny socken, är det en stor gratta i berg. Där är så pass stor så bra många människor kom gå in där på en gång och en man satt på toppen. I den grattan hade det varit i världen ett parlöst odjur och en i drag som märkta efter både prinsen och kassarna, när det var puttit.

"Om-må!" När jag var barn, kom det en gång en gubbe springande hem till Juldammen, och han var på rädd, så han visade kompaniet till sig. När han var på den där grattan, så gick han se flera skrycken armar på vägen. Han skrekade och skrek sig till att så i sig den, men då kom det så många, så att man måste ge sig därifrån, och armar såg man varst man hittade.

Jag har det härsten, som har talat om att armana skrek som man slamma påte ibland.

Sjöormar

(Samme berättare som till föreg.)

Men sjöormar här man aldrig talas om nu-
för tiden. Jag vet inte vad det beror på, att de ha
försvunnit. När jag var ung hems det gott om
dem. De såg ut som vanligas ormar, men de var
mycket större och juhe giftiga.

När jag var pojke, kom det en påmind yngi i
härken, som rimar förbi djuddammen och ut i
Vänern. Jag gick se huset på'n över pågen och tog
en högfärd och skulle springa ner och slå ihjäl
honan, men hon höll på att slå ihjäl mig i stället.
"Jag arbetade, så jag var svett, innan jag gick döl
på den "störren".

Så den tiden hände det en gulle i Skuledalen, som
hette Anders. Han gick en dag i skogen, när en Sam-
mukt. Vid en myr där gick han se en stor som han
brödde. Men det var en sjöorm, som hade gått upp
i land. Han låg vänt över hela myren, så man var
vet en två meter lång. Han såg kvar där i flera
dagar, så det var många, som pågen.
Sedan i Jödra Ny socken.

Tantari.

(Samme berättare som föreg.)

När jag hade sett tantar flera gånger påstod
han, och det var många andra, som hade sett också.
De påstod att det finns i, så gott som varenda gård.
Tantarna brukade vara stora som ett fyraårs barn.
De drog gärna till huset bara man juke satte dem
färd. Hållade dem på det förhållande slakhet, och
dit räknade de även "skogräa".

Shogräva

(Berättat av Anna Larsson, se sid. 7)

När vi var barn och var ute i skogen, gick vi en gång se en gammal barkisellen hälsas. Vi blev inte rädda för att vi skulle att det var en gammal som hade inte långt därifrån och som hette "Krisin" i Rydala, och vi lyhörd att vi hörde igen henne. När vi så såg henne på tala' vi om för var, att vi hade sett Krisin. "Kära vi, hon är död för många år sen, det var skogräva vi såg så' var."

Shogräva har inte så, som ett grätt puppe och en gång var jag ute i skogen och det kallade ett sånt där puppe efter mej. Gick jag snart så kallade det snart, men spånar jag, så kallade det så fort så fort så. Men ja var så liten då, så ja hade inte sett de bli grädd.

Sjöräet och skepparen.

(Berättat av flyttstaden J. G. Eriksson, Skövde, 1912. 89)

Det var en skeppare här på Väneren, som hade bara ett fartyg. Det var han inte och seglade med, men det blev storm och skutan förlorade. Då lyckades han, att han skinnstämte skulle ha betalt för lasten. Det var råg, han hade fått.

Då gick han ner till "sjöräet", hur han nu var sig åt, och kände honom för rågen, och han skulle ha betalt så han. Så gav han honom tre påsar. De skulle alltid ge honom vind.

Så gick han ett nytt fartyg. Med det låg han i hamn, tillsammans med många andra, för det var skelliga. Då tog han och öppnade den en påsen. Där gick hans skuta pind i seglen och kunde läsa ut, men alla de andra gick liksom kvar. När han kom längre ut i äppan sjö, så lyckades han, att det inte kunde skada med mer vind, och därför öppnade han den andra påsen. Då blev det stora skufv bris, så att skutan kände undan påse, och det dröjde inte länge förrän han var nära hamnen.

Men först skulle han igenom en skärfärd, och då ville han ha påsar pind, och det kände han, att han skulle få se om att öppna den tredje påsen. Och så öppnade

hon den våren också. Men det skulle hon ju ha gjort för då blev det full person, så att skutan höjdes om en måke (mås) över vattnet, och till sist höj hon flera hundra meter upp i land.
Och där hängdes hon av.

Majkrädd

Om majkräddan har följt krädd. Dess brud synes följande delvis vara starkt i utbådande i Värmland, som en maj för på väl och så krädd kräddansen beskrivs. Den brudas förnu allmänt. I julkens press på mitt-brädet behålla sin kappens, pilken oftast pådes ihop till en kron. Detta brud synes vara nära besläktat med kräddan av kräddans och är mycket allmänt. Uppkomsten har inte blivit en enda årsrunda, som kräddat nämnda kron.

Vid julkens tiden begagnas åminstone i vissa delar av Värmland ett slags majkrädd. I närheten brukar på vardagen sådana som julkensparken till gården pressas ett par gånger. Dessa användas i kappan och på den beskade delen pådes julkens. I kappan brukar har jag iakttagit, att hela stammen kräddas så att endast en kron per gången återstår närmast under julkens.

Kronan (eller i Fjäderöden brukar) brukar på julkens uppsättas med varje julkensdär till kräddshuset.

Om den enskilda, som som julkens brukar sättas mitt på varje krädd i kräddgården är en maj, hade vara kiselaktigt men påfaller ej avmärkt.

Varlaggare för mycket varigt, och kronen på kräddorna därmed på kräddgården.

Register.

Amundrapöytä

Barnversor 12-17. Ryppäsedes: jätte som ryppästäcker 40. Vad som ryppäsen
dager, pinner som att 42. Jättebest mat (kyrka) 43. Tälveris vid kyrka
kuppg 39. Barngrer i barnhuset, säpner am, 81-83. Bällapseder 34-38

Ljörunden för stöpsa rapa 8, 79. Här ut av väst 79. Hänter matlaga 44.
Översta josten 86. Drake 87. Döda i verksamt juderjorden 51, 77.

Låtar 64-65. Sörusson, waker, säpner am 78-81. Suor, säpner am 85.

Husfärör 19-21. Ljulejen, säpner am 5-6. Hälseske 22-25.

Julaplan och juldag, seder på 50-52. Juleseder i alm. h. 26-30. (se
öven 50-52) julgr och julgr 54.

Kesker 48. Särskild julmat 28; 50. Kyker, säpner am. 39, 40, 42,
43.

Lysel 44. Lucia 49.

Majbrände 31, 55. Majbränd 31, 35, 56. Majbränd 93. Midsommarskände
32 och 54.

Örnar och amuråte 87-88. Örnhävar och ordspåls 61-63.

Peregrinus 33. Pärhæden 55. Pest 83. Pest i prämissko-
gestalt 80. Pest hävar 80.

Pidvior 14, 15. Rik (säger om art med detta namn) 83.

Spår 46. Spårå och spårare 41. Spårå, 5, 46-47, 83, 86, 89, 91.

Spåråpär 5, 40, 42, 43, 44.

Tantor 45, 89. Tantalom 5. Tantalom 55. Tantalom 66-70.

Vagnvior 9-11, 16-17. Vagnvior i Järeställningar 72-76.

Vildbjörns barksvärmas 33. Vildbjörns förbrukningen 57. Vildbjörns
förbrukning (?) 57.